

2 Ioan 1:1

1. Prezbiterul. Gr. presbuteros (vezi comentariul de la Faptele Apostolilor 11,30). Cuvântul acesta ar putea face referire la vârstă și la poziție, sau la amândouă. Deoarece comentariul acesta susține că apostolul Ioan a scris această epistolă (vezi Introducerea), atunci cuvântul „prezbiter” [bătrân, KJV] este potrivit aici. La data când a fost scrisă epistola, circa anul 95 d.Hr. (vezi Introducerea), Ioan era înaintat în vârstă și, potrivit tradiției, ultimul apostol în viață, deci e posibil să fi ocupat o poziție de cinste în biserica creștină, aflată în dezvoltare. De aceea, scriindu-le oamenilor care îl cunoșteau bine, n-ar fi fost nevoie de nici o altă identificare în afară de titlul simplu, lipsit de pretenții, „prezbiter”.

Unii sugerează că termenul „prezbiterul” se referă la o altă persoană, identificată ca Ioan Prezbiterul, sau Bătrânul Ioan. În sprijinul acestei păreri vine pasajul din cuvintele lui Papias (care a murit în jurul anului 163 d.Hr.), așa cum este redat de istoricul bisericesc Eusebiu. În lucrarea sa, Ecclesiastical History (iii. 39.4; Loeb ed., vol. 1, p. 293), Eusebiu citează următoarele cuvinte ale lui Papias: „Dar dacă a mai venit apoi cineva după prezbiteri, am cercetat în cuvintele prezbiterilor ce spusese Andrei sau Petru sau Filip sau Toma sau Iacov sau Ioan sau Matei sau oricare altul din ucenicii Domnului și ce spuneau Aristion și prezbiterul Ioan, ucenicii Domnului”. Este foarte îndoielnic faptul că Papias s-ar referi aici la persoane diferite, ambele purtând numele Ioan. E mai probabil că el vorbește aici de una și aceeași persoană, Ioan, ucenicul iubit. În prima listă el îl include printre ceilalți apostoli care au lăsat rapoarte scrise; în a doua se pare că-l pune la un loc cu Aristion, din a cărui gură el (Papias) auzise istorisiri cu privire la Domnul Isus. Astfel, e pusă la îndoială existența unui om care să fi fost cunoscut ca Prezbiterul Ioan, numele acesta ar putea să fie pur și simplu un alt titlu pentru ultimul dintre apostoli. În cazul acesta, titlul de „prezbiter” este și mai potrivit când este aplicat la Ioan.

Aleasa. Gr. eklektos, „a selecționa”, de la eklego, „a alege”, probabil folosit aici în sensul de distincție morală. Unii au considerat că acest cuvânt este un nume propriu feminin, Eklekta, dar o asemenea interpretare nu are o bază solidă, ținând cont că în v. 13 eklektos este, evident, adjectiv.

Doamnă. Gr. kuria. Sunt posibile două traduceri ale acestui cuvânt. Conform primei, este un nume propriu al unei doamne, Kyria sau Cyria, care nu era necunoscut în inscripțiile grecești. Dar construcția în versiunea greacă arată că e improbabil ca scriitorul să fi folosit aici un nume propriu. A doua traducere posibilă a cuvântului kuria este „doamnă”, o formă politicoasă de adresare, care este echivalentul feminin al lui kurios, „domn” (vezi comentariul de la Ioan 13,13). În cazul acesta expresia folosită aici, eklekte kuria, înseamnă, literal, „către o aleasă doamnă”.

Mai rămâne totuși problema interpretării. Cui îi adresa Ioan această epistolă? La întrebarea aceasta avem două răspunsuri: (1) Îi scria unei anumite doamne creștine și copiilor ei; (2) Îi scria bisericii sau unei biserici pe care a ales să o numească „aleasa doamnă”. Cea mai bună soluție ar putea să fie combinarea acestor două păreri. Se poate ca doamna căreia îi era adresată scrisoarea să fi fost conducătorul bisericii căreia îi scria Ioan, iar „copiii” ei să fi fost membrii bisericii (compară cu 3 Ioan 4). Solia epistolei este mai potrivită pentru un grup de credincioși decât pentru o persoană și unor creștini maturi, nu unor copii ai unei anumite femei.

Copiii ei. Aceștia se poate să fi fost copiii „alesei doamne” sau membrii bisericii căreia îi era adresată scrisoarea (compară cu 1 Ioan 2,1).

Pe care. Pronumele din versiunea greacă are genul masculin și numărul plural, referindu-se la aleasa doamnă și la copiii ei, atât băieți cât și fete.

Iubesc. În versiunea greacă acest verb este însoțit de pronumele „eu”, accentuat aici. S-ar putea ca Ioan să fi subliniat iubirea sa, deoarece alții nu aveau dragoste pentru creștinii cărora le scria el (compară cu 3 Ioan 3).

În adevăr. [„În adevărul”, KJV]. Literal, „în adevăr”, adică Ioan îi iubește pe prietenii săi în sfera „adevărului”, adică în legătură cu tot ce se cuprinde în credința creștină.

Toți cei. Deși se poate să fi existat învățători mincinoși și parveniți, care nu îi iubeau pe destinatarii acestei epistole, Ioan rostește cuvinte de asigurare, referindu-se la adevărații credincioși, care îi vor iubi pe

cei cărora le scrie el.

Cunosc. [„Au cunoscut”, KJV]. Adică au ajuns să cunoască și încă mai cunosc. Ioan le vorbește creștinilor sinceri, care nu au căzut de la credință.

Adevărul. Adică doctrina creștină, așa cum este prezentată de Hristos, care este „adevărul” (vezi comentariul de la Ioan 8,32; compară cu Ioan 14,6), și de „Duhul adevărului” (Ioan 14,17). Cei care susțin un astfel de „adevăr” este firesc să-i iubească pe cei care împărtășesc doctrinele lor.

2 Ioan 1:2

2. Pentru adevărul acesta. Literal, „din cauza adevărului”. Datorită faptului că am acceptat cu toții adevărul suntem noi atât de strâns legați unul de altul prin funiile iubirii.

Rămâne. [„Locuiește”, KJV]. Gr. meno (vezi comentariul de la 1 Ioan 2,6). Adevărul trebuie să intre în inimile credincioșilor înainte de a-i putea uni. Ioan are încrederea că membrii bisericii căreia îi scrie îndeplineau condiția aceasta.

Va fi cu noi. Probabil că adevărul sălășluise cândva și în inima celor care apoi au apostaziat, dar aici apostolul exprimă ferma încredere că adevărul va rămâne veșnic cu cei cărora le scrie el. O asemenea încredere nu exclude apostazie individuală, ci proclamă cu tărie faptul că biserica, ca un întreg, va rămâne la doctrina primită din cer.

În veac. [„Pururea”, KJV]. Gr. eis ton aion (vezi comentariul de la Apocalipsa 1,6; 14,11). Ioan nu vrea să renunțe vreodată la învățăturile pe care e întemeiată credința sa – iubirea lui Dumnezeu, întruparea, moartea ispășitoare, învierea Fiului lui Dumnezeu.

2 Ioan 1:3

3. Harul. Gr. charis (vezi comentariul de la Romani 1,7; 3,24; 1 Corinteni 1,3). În scrierile ioanine cuvântul charis, „har”, apare numai aici și în Ioan 1,14.16.17; Apocalipsa 1,4; 22,21, dar el este un cuvânt cheie în vocabularul lui Pavel. Ioan folosește frecvent cuvântul agape, „dragoste”, „iubire” (vezi comentariul de la 1 Corinteni 13,1), care apare de 18 ori în prima sa epistolă. Salutul din trei cuvinte, „harul, îndurarea și pacea”, se găsește în epistolele pastorale ale lui Pavel (1 Timotei 1,2; 2 Timotei 1,2 Tit 1,4). Ioan îl folosește aici într-o formă puțin diferită.

Îndurarea. Gr. eleos (vezi comentariul de la Matei 5,7). Cuvântul acesta apare doar în scrierile ioanine.

Pacea. Vezi comentariul de la Romani 1,7. Când harul a trezit în om dorința de iertare și naștere din nou, Domnul îi poate da un al doilea dar, „îndurarea”, sau împreună simțirea, care este irosită cu cel care nu și-a dat seama de nevoia lui (Luca 18,10–14). „Pacea” vine atunci când păcătosul iertat își dă seama că a fost împăcat cu Dumnezeu și nu mai se află sub condamnarea legii, pe care a călcat-o (vezi comentariul de la Romani 5,1).

Cu voi. Dovezile textuale favorizează exprimarea „cu noi”. Apostolul se include pe sine și pe prietenii săi creștini în solia către „aleasa Doamnă”.

Din partea lui Dumnezeu. [„De la Dumnezeu”, KJV]. Literal, „din partea lui Dumnezeu”, „din prezența lui Dumnezeu”, arătând că Dumnezeu este sursa de unde se revarsă asupra credinciosului har, îndurare și pace.

Tatăl. Vezi comentariul de la Romani 1,7, unde Pavel vorbește de „Tatăl nostru”.

Domnului Isus Hristos. Pot fi citate dovezi textuale importante pentru omiterea cuvântului „Domnului”. Titlul complet „Domnul Isus Hristos” nu mai apare în altă parte în scrierile lui Ioan. Pentru numele „Isus Hristos”, vezi comentariul de la 1 Ioan 1,3. Apostolul arată că Fiul este egal cu Tatăl și că omul primește darurile spirituale de la ambele Persoane ale Dumnezeirii (vezi comentariul de la 1 Ioan 1,2.3).

Fiul Tatălui. O expresie unică în Scriptură. Ea accentuează ideea a teologiei lui Ioan, divinitatea Domnului său, Isus Hristos.

În adevăr și în dragoste. Acestea sunt cele două elemente necesare pentru a primi darurile lui Dumnezeu: har, îndurare și pace. Cele două cuvinte, „adevăr” și „iubire”, pot fi luate drept cuvintele cheie ale acestei scurte epistole. Oricât de des întâlnite ar fi ele în Noul Testament, mai ales în scrierile lui Ioan, ele nu mai apar alăturate nicăieri în Noul Testament.

2 Ioan 1:4

4. M-am bucurat foarte mult. După ce și-a încheiat salutarea, apostolul începe solia epistolei. Ca și Pavel în epistolele sale (Romani 1,8; 1 Corinteni 1,4; Filipeni 1,3; etc.) și la fel ca Hristos, când se adresează celor șapte biserici (Apocalipsa 2; 3), Ioan începe cu lucruri plăcute și vrednice de laudă (compară cu 3 Ioan 3).

Am aflat. Se poate ca Ioan să-și fi făcut o părere bună despre credințioșii lor fie observându-i personal, fie, ca în 3 Ioan 3, din ceea ce îi povestiseră cei care îi vizitaseră pe acești creștini.

Unii din copiii tăi. Cuvintele acestea pot sugera faptul că nu toți membrii bisericii se dovediseră credințioși. S-ar putea de asemenea ca Ioan să nu-i fi întâlnit pe toți sau să nu fi auzit despre toți „copiii”, deci s-ar putea ca și alții să fi fost la fel de credințioși.

Umblând. Gr. peripateo (vezi comentariul de la Efeseni 2,2). Cuvântul acesta este adesea folosit în Scriptură pentru a descrie comportamentul zilnic (compară cu Filipeni 3,17).

În adevăr. Adică trăind conduși de adevăr, îndeplinind cu credințioșie toate datoriile cotidiene, ca o parte a umblării către căminul cel veșnic (vezi comentariul de la 1 Ioan 1,7).

După porunca pe care am primit-o. [„Așa cum am primit poruncă”, KJV]. Sau „chiar așa cum am primit poruncă”. Deși nu se specifică porunca, celelalte scrieri ale lui Ioan sugerează că este vorba de „porunca cea nouă”, a iubirii (vezi comentariul de la 1 Ioan 2,7.8; 3,23; 4,21).

2 Ioan 1:5

5. Și acum. În v. 4 apostolul a vorbit despre mulțumirea sa cu privire la starea spirituală a prietenilor săi. Acum el este preocupat de comportamentul lor din viitor.

Te rog. Gr. erotao, „a cere”, „a ruga”, „a solicita”, și „a dori”.

Unii consideră că pronumele la singular, „te”, este o dovadă că destinatarul scrisorii era o doamnă, dar raționamentul acesta este slăbit de pronumele „voastre” (v. 8), „voi” (v. 10, 12), care apar mai departe. Se pare că în această scrisoare Ioan folosește unele în locul celorlalte formele de singular și pe cele plural.

Doamnă. Gr. kuria (vezi comentariul de la v. 1).

Poruncă nouă. Vezi comentariul de la 1 Ioan 2,7.8; 3,11. Se poate ca destinatarii acestei epistole să o fi citit și pe cea dintâi.

2 Ioan 1:6

6. Dragostea stă în. [„Aceasta este dragoste”, KJV]. Literal, „aceasta este dragostea”, adică „aceasta este dragostea despre care vorbesc”. Apoi Ioan definește dragostea ca fiind viețuirea „după poruncile Lui”. Ea constă nu doar în cultivarea sentimentelor de amabilitate față de alții, ci și într-o conduită corectă față de semenii noștri, așa cum poruncește Dumnezeu. Poruncile Lui, ținute cu credințioșie, se vor manifesta practic față de semenii noștri (vezi comentariul de la 1 Ioan 2,3–6; 3,23; 5,3).

Aceasta este porunca. Porunca de a iubi cuprinde toate celelalte precepte date de Domnul. Aceasta este cauza pentru care Ioan folosește alternativ formele de plural, „poruncile” și singular, „porunca” (vezi comentariul de la Ioan 13,34; Romani 13,8). Apostolul nu definește porunca aceasta, dar le amintește

cititorilor despre ea, considerând că ei o cunoșteau destul de bine, nefiind nevoie decât să le-o reamintească.

În care trebuie să umblați. Sau „în care trebuie să stăruieți a umbla”, adică modelându-vă viața după legea iubirii.

2 Ioan 1:7

7. Căci. Sau „deoarece”. Cuvântul leagă v. 6 și 7. Motivul imediat pentru care Ioan subliniază importanța acestei porunci este activitatea amăgitorilor, care poate fi contracarată în mod efectiv numai prin legea iubirii.

Amăgitori. Cei care produc tulburare sunt clar identificați mai târziu în versetul prezent: ei sunt cei care tăgăduiesc implicațiile depline ale întrupării.

S-au răspândit. [„Au intrat”, KJV]. Mai degrabă „au pornit” (vezi comentariul de la 1 Ioan 4,1).

Care nu mărturisesc. Vezi comentariul de la 1 Ioan 2,22; 4,3.

Vine. [„A venit”, KJV]. Literal, „care nu-L mărturisesc pe Isus Hristos, venind în trup”. Forma verbului din versiunea greacă scoate în evidență inoportunitatea adevărului întrupării, în contrast cu 1 Ioan 4,2, unde este subliniat faptul istoric (vezi comentariul acolo).

Amăgitorul. [„Un înșelător”, KJV]. Mai degrabă „înșelătorul”.

Antihristul. [„Un antihrist”, KJV]. Mai degrabă „antihristul”. Vezi 1 Ioan 2,18.22. Ioan consideră că toți „amăgitorii” sunt în final reprezentați de marele amăgitor și antihrist, Satana. Orice amăgire vine de la cel rău, indiferent ce formă ar lua ea.

2 Ioan 1:8

8. Păziți-vă bine. Adică luați aminte (compară cu Marcu 13,9). Apostolul îi avertiza contra amăgitorilor, în general (2 Ioan 7), dar acum face o referire personală la cititorii săi. Trebuie observat faptul că el se adresează unui grup, „voastre”, și nu unei persoane, „te” (vezi comentariul de la v. 5), susținând ideea că Ioan îi scrie unei biserici, nu doar unui membru individual.

Să nu pierdeți. [„Noi nu pierdem”, KJV]. Dovezile textuale favorizează exprimarea „voi nu pierdeți”, care se armonizează cu acest context. Ioan își dă seama de posibilitatea căderii de la credință, și dorește să îi facă pe cititori conștienți față de primejdiile care îi confruntau (compară cu 1 Corinteni 9,27; 10,12). Dar răspunderea finală rezidă asupra credincioșilor înșiși, de unde îndemnul „păziți-vă bine”.

Rodul muncii voastre. [„Ce am lucrat”, KJV]. Adică munca lui Ioan și a colaboratorilor săi – o referire la lucrarea lor misionară, ale cărei rezultate să nu fie pierdute de credincioși.

Să primiți. [„Primim”, KJV]. Dovezile textuale favorizează exprimarea „primiți” (vezi comentariul de mai sus, la „să nu pierdeți”). Cuvântul grecesc pentru „primiți” poate fi tradus „primiți de la”, sau „primiți înapoi”, adică de la Dumnezeu, Cel de la care vin orice răsplată bună.

O răsplată. Gr. *misthos* (vezi comentariul de la Romani 6,23). Această „răsplată deplină” nu poate fi alta decât nemurirea, de care se vor bucura numai aceia care rămân credincioși până la sfârșit (vezi comentariul de la Matei 24,13; Galateni 6,9).

2 Ioan 1:9

9. Oricine o ia înainte. [„Oricine încalcă”, KJV]. Dovezile textuale favorizează exprimarea „oricine merge înainte”, adică oricine încearcă să o ia înaintea învățării lui Hristos, așa cum au făcut gnosticii (vezi Introducerea de la prima epistolă, tema). Frazologia este foarte asemănătoare cu cea din prima sa epistolă (vezi comentariul de la 1 Ioan 3,6).

Nu rămâne. Construcția din versiunea greacă arată că aceste cuvinte fac referire la „oricine o ia înainte”, adică oricine merge înainte. Nu e nimic rău să mergi înainte atâta vreme cât rămâi în învățătura

Mântuitorului. Dar acela care încearcă să meargă acolo unde nu a deschis Hristos calea, se așează în afara învățurii lui Hristos.

Învățătura. [„Doctrina”, KJV]. În timp ce „învățătura lui Hristos” poate fi considerată învățătura despre Hristos, contextul arată clar că este vorba despre învățătura dată de Hristos. Este vorba de doctrina dată personal de Domnul și continuată de predicarea apostolilor. Amăgitorii nu erau dispuși să se limiteze la asemenea învățături, ci erau înclinați să adauge învățăturile lor proprii, trecând dincolo de ceea ce învățase Mântuitorul Însuși.

N-are pe Dumnezeu. Expresia aceasta amintește de prima epistolă (compară cu 1 Ioan 5,12). Întrucât Tatăl și Fiul sunt una (Ioan 10,30), acela care leapădă învățătura lui Hristos o leapădă și pe a Tatălui, și dovedește astfel că încearcă să o ia înaintea lui Dumnezeu; el nu e mulțumit cu înălțimea și adâncimea cunoștinței spirituale pe care Dumnezeu a pus-o la dispoziția omului, ci dorește să studieze alte domenii, care nu pot să conțină decât minciună.

Rămâne. Gr. meno (vezi comentariul de la 1 Ioan 2,6). A rămâne în doctrina pe care a dat-o și a crezut-o Hristos și a face din ea un adăpost, în loc de a rătăci în speculații filozofice sau de a urma licărirea înșelătoare a amăgirilor satanice, este singura cale de a avea o legătură salvatoare cu Tatăl.

Are pe Tatăl și pe Fiul. Dezvoltând o afirmație pozitivă din una negativă, așa cum e obiceiul său (compară cu 1 Ioan 1,6.7; 2,21; etc.) Ioan își îmbogățește gândirea. Acela care rătăcește în afara adevărului Îl pierde pe Tatăl; cel care rămâne în adevăr Îl are pe Tatăl – și de asemenea pe Fiul, prin care este descoperit tot adevărul (1 Ioan 2,23).

2 Ioan 1:10

10. Dacă vine. Adică atunci când vine, dând de înțeles că erau de așteptat vizite din partea unor învățători eretici.

Nu vă aduce învățătura aceasta. Aceste cuvinte sunt menite să îl definească pe vizitator și să arate că este proclama o doctrină anti-creștină, fiind evident faptul că intenționa să-i amăgească pe membrii credincioși ai bisericii.

Să nu-l primiți. Acest sfat, aparent în contradicție cu principiul ospitalității, se aplică numai în cazul unui „amăgitor” și „antihrist” (v. 7), și n-are o influență directă asupra ospitalității pe care creștinii ar trebui să o manifeste față de prietenii și străinii în nevoie (vezi Matei 25,35; Evrei 13,2). Era inutilă primirea unui vizitator care era hotărât să amăgească biserica lui Dumnezeu.

Casă. Ar putea fi vorba de locuința cuiva sau de o casă unde se adunau credincioșii.

Bun venit! Gr. chairein, literal, „a se bucura”, folosit adesea în Noul Testament ca o salutare (vezi comentariul de la Romani 1,7). E imposibil ca un creștin să-i ureze unui amăgitor binecuvântarea lui Dumnezeu. Ar putea să se roage pentru el, ca acesta să poată vedea cât de greșite sunt căile lui și să îmbrățișeze din nou Evanghelia lui Hristos, dar este cu neputință părtășia creștină între un credincios și un învățător mincinos (compară cu 1 Corinteni 5,9–13).

2 Ioan 1:11

11. Se face părtăș. Gr. koinoneo, „a avea în comun”, „a se împărtăși”. Ioan arată motivul pentru care nu ar trebui să-i găzduim pe învățătorii mincinoși: asocierea de bunăvoie cu ei ar putea da impresia că aprobăm învățăturile lor, iar unii s-ar putea să interpreteze greșit chiar și ospitalitatea bine intenționată oferită unor astfel de învățători.

2 Ioan 1:12

12. Multe lucruri. În scrisoarea aceasta apostolul s-a ocupat numai de problemele cele mai urgente, pentru a-i avertiza pe cititori cu privire la primejdia învățătorilor mincinoși. Multe alte subiecte cer atenția, dar ele pot fi tratate mult mai clar și mai prompt prin viu grai. Se pare că Ioan își este propriul său secretar.

Hârtie. Gr. chartes, „o foaie de papirus”, un material obișnuit pentru scris. În Noul Testament

cuvântul acesta apare doar aici, deși este folosit în LXX și la Ieremia 36,23.

Cerneală. Pentru o discuție cu privire la materialele de scris din antichitate, vezi Vol. V, pp. 112–114.

Gură către gură. [„Față în față”, KJV]. Literal, „gură către gură” (compară cu Numeri 12,8), Ioan punând accentul pe discuție, nu pe simpla posibilitate de a-și vedea prietenii.

Bucuria noastră. Vizita apostolului avea să aducă bucurie nu doar credincioșilor, ci și lui personal. În felul acesta bucuria lor avea să fie reciprocă (vezi comentariul de la 1 Ioan 1,4).

2 Ioan 1:13

13. Surorii tale alese. Cuvintele acestea s-ar putea referi fie la (1) o soră a unei „doamne alese” (v. 1), fie la (2) o biserică soră din locurile de unde scria Ioan atunci. Cele două opinii pot fi combinate, ca în v. 1 (vezi comentariul de acolo).

Amin. Dovezile textuale favorizează omiterea acestui cuvânt.

COMENTARIILE LUI ELLEN G. WHITE

7–11 AA 554; SL 64.